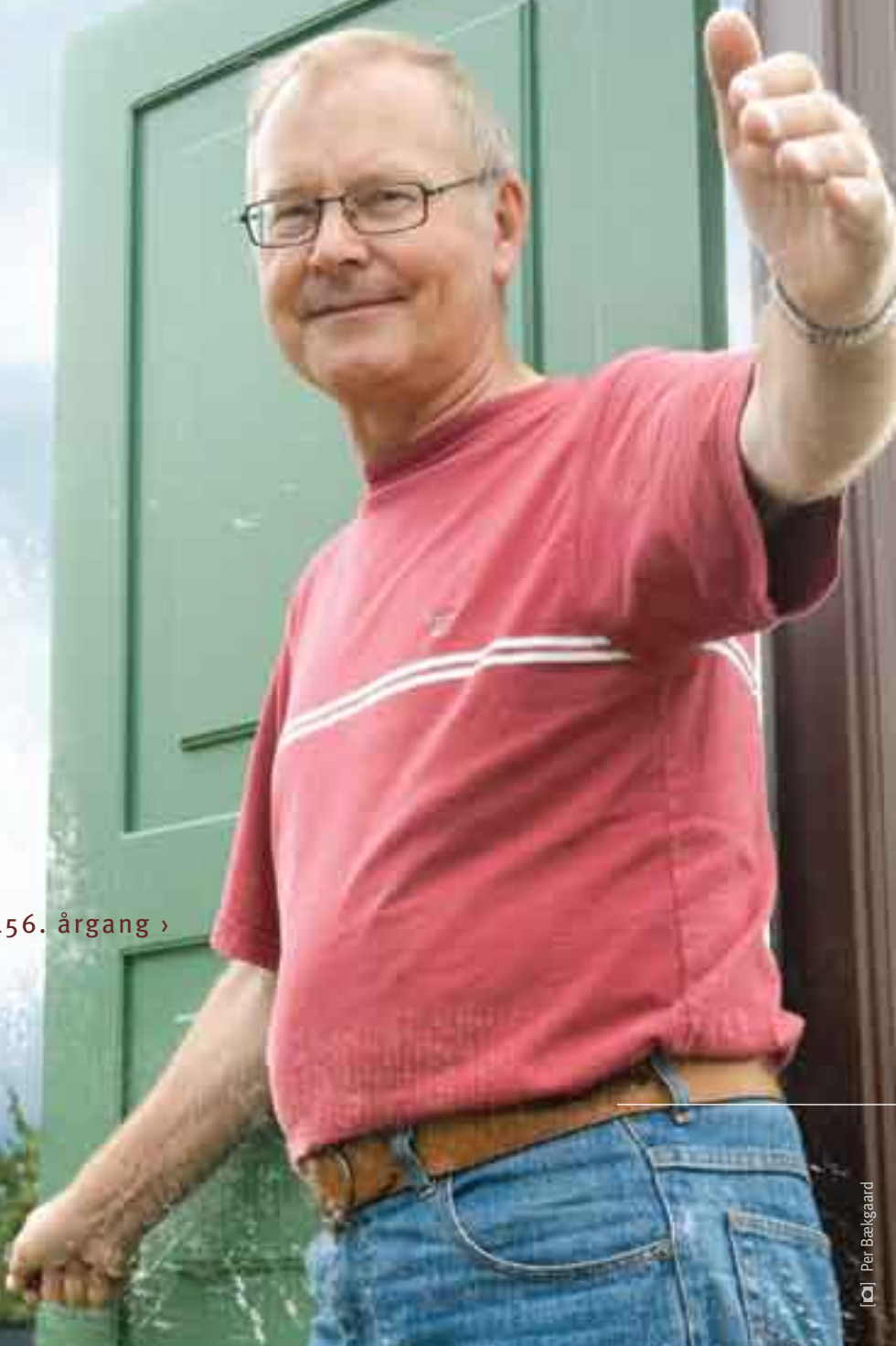

baptist.dk

Kristen i grænselandet

« Nr. 6 » 2009 « 156. årgang »

Grundlag for en fælles fremtid

– et stort skridt fremad for Baptistkirken i Danmark

[☰] Hanne Kiel [☑] Kristian Kiel

Efter en turbulent periode har regionale møder, drøftelser i missionskomiteen og på missionsstævnet ført til vedtagelse af **ny struktur og grundlag** for fællesskabet.

Ole Lundegaard fastslog, at kirken i hele historien har udviklet sig i ryk som reaktion på samfundets karakter. I dag lever kirkerne i en kultur, hvor mangetydighed er regelen snarere end undtagelsen. Derfor må kirkerne udvikle mange forskellige udtryk for at kunne give evangeliet stemme. Dette foredrag blev klangbund for en positiv og fordragelig samtale om fællesskabets fremtid.

BaptistKirkens Fælleserklæring

Baptistkirken i Danmark er et kristent trossamfund bestående af baptistmenigheder, der bekender Jesus Kristus som Herre og Frelser i overensstemmelse med Bibelen og derfor sammen søger at opfylde deres fælles kald til Faderens, Sønnens og Helligåndens ære.

Baptistkirken er en del af Kristi Kirke og vedkender sig fællesskab med alle kristne, som bekender troen på den treenige Gud.

For at opfylde vort fælles kald som menigheder sendt til verden, bygger fællesskabet i BaptistKirken på tre grundlæggende værdier:

Samtale: Vi vil skabe rum for en bred, tillidsfuld, visionær og konstruktiv *samtale* mellem os som menigheder og mellem BaptistKirken og andre kirkesamfund, både lokalt, nationalt og globalt, til styrkelse af kirkens fællesskab, vidnesbyrd og tjeneste i verden.

Udrustning: Vi vil skabe mulighed for, at mennesker, som kaldes til tjeneste, *udrustes* dertil. Vi vil hjælpe hinanden til at få de bedste muligheder for i fællesskabet at **efterleve** det personlige kald til tjeneste for Gud.

Efterfølgelse: Vi vil udfordre hinanden som menigheder til vedholdende og trofast *efterfølgelse* af Kristus ved sammen at tage del i og ansvar for konkrete projekter, der rækker ud over os selv i den verden, vi er en del af. ■

Søren Kofoed,
Baptistkirken Bornholm

» Vi befinder os højt oppe på varmluftsbarometeret, og der blev brugt meget tid på at diskutere enkelte ord og formuleringer.

Men alt det er ligegyldigt, for det er de gode intentioner, der tæller, og fælleserklæringen er en rigtig god målsætning. «

Søren Kofoed
Baptistkirken Bornholm

Per Beck,
Karmelkirkens
Baptistmenighed

» Fælleserklæringen indeholder centrale værdier, vi som baptistkirke kan og vil arbejde på at realisere. De tre stikord **Samtale – Udrustning – Efterfølgelse** er nøgleord, vi alle kan se værdien af.

Med fælleserklæringen afskaffes arbejdsprogrammet, der konkretiserede, hvad der skulle arbejdes med og hvordan. Den kommer kun til at betyde noget for os, hvis menighederne sammen beslutter konkrete handlinger, som fælleserklæringen skal føre til.

Men indhold og konsekvens skal stå sin prøve i detaljen. Et eksempel på det er ændringen af fælleserklæringens sidste linje fra: »... projekter, der rækker ud over os selv **til** den verden, vi er del af...« til: »... projekter, der rækker ud over os selv **i** den verden, vi er del af...«

Jeg ser en afgørende forskel mellem de to ord. Når vi siger »**til**«, stiller vi os ved siden af verden, men ved at sige »**i**« gør vi os til en del af verden. For mig er den endelige udgave bedst. Den understreger, at vores plads er *i* den verden, Gud har skabt – som man ikke af den grund »skikker sig lige med«. «

Per Beck

Karmelkirkens Baptistmenighed

» Hele processen – fra afholdelse af de regionale møder til missionsstævnet – afspejles i fælleserklæringen. Den indeholder de 3 ord, som var gennemgående fra de regionale møder: **Samtale – Udrustning – Efterfølgelse**.

På missionsstævnet var der afsat tid til samtale omkring den endelige udformning. Det er på den måde, man får ejerskab – en andel i fælleserklæringen. Gennem samtalen oplevede jeg, at der var vilje til, at det skulle lykkes. Jeg oplevede, at man viste tillid til hinanden.

Fælleserklæringen giver rammer, der er så vide, at alle – på egen måde – kan udruste sig til efterfølgelse af Jesus Kristus, vor Herre og frelser. «

Karin Hejlesen

Midtsjællands Baptistmenighed

Motiver fra dette års missionsstævne.

Nr. 6 – 2009

- 2 Grundlag for en fælles fremtid**
– et stort skridt fremad for Baptistkirken i Danmark
Af Hanne Kiel
- 5 Kristen i grænselandet**
– leder
Af Lone Møller-Hansen
- 6 Ikke flere løgne**
– om at være mønsterbryder
Af Anne-Marie Andersen
- 9 Troværdig mission – 100 år efter**
– opgaven i det næste århundrede
Af Birger Nygaard
- 12 En vandring i forandring**
– interview med BaptistKirkens nye formand
Af Lola Skagen
- 14 Det er svært at sige farvel til et livsværk**
– Ole Bækgaard om Allerød Frikirke
Af Lone Møller-Hansen
- 16 På vej mod Guds værksted**
– et projekt, med stor succes
Af Mie Skårhøj
- 18 »Mission er vores identitet«**
– er det sandt? Aftryk og udtryk.
Af Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen
- 20 Menneskehandel – hos os i det idylliske Danmark?**
– interview med leder af Reden, Dorit Otzen
Af Bent Hylleberg
- 22 Kibera '09**
– 25 unge lugtede til slummen
Af Michael Møller-Hansen
- 25 Kolofon – Døbte og døde**
- 26 Hvad skal vi i Afrika?**
– om fremtidens mission
Af Uffe Torm
- 28 Ny bred kirkeuddannelse på vej**
– politisk blåstempling af kristendom, kultur og kommunikation
Af Lone Møller-Hansen
- 30 At gøre ansvaret gældende**
– mit livs historie – Knud Glønborg
Af Hanne Kiel
- 33 Lokalt engagement hos ny BBU formand**
– fra idé til virkelighed
Af Lola Skagen
- 34 Tivlen kommer lige før troen**
– en tro fyldt med knuder
Af Michael Møller-Hansen
- 36 Jeg er bedst til det vertikale**
– klumme
Af Anne-Marie Andersen

På besøg i hinandens menigheder

Det var med stor opfindsomhed at ca. halvdelen af baptistmenighederne præsenterede sig selv på Markedsdagen torsdag eftermiddag under Missionsstævnet i Mariager. Det regnvåde vej forårsagede, at »markedet« var henlagt til hallen, hvilket gjorde stemningen ekstra intens. Her kunne man købe ægte sydfynske kirsebær hos Oure baptistmenighed, smage bornholmske rugkiks og ost hos Bornholms baptistmenighed mens re:gen bød på hjer-tevafler. Korskirken præsenterede en hel lego-workshop, hvor man

kunne bygge sin egen kirke med klodser, der var sponsoreret af Lego og efterfølgende skulle sendes til Burundi. Omkring Østhimmerlands stand løb man ind i et helt Palmesøndag optog. Mange havde endvidere gjort meget ud af at præsentere deres menighed med plancher, billeder, videoklip m.m., og nysgerrigheden var stor til at slå et smut forbi de andre menigheder til en snak og et indtryk af, hvad der rører sig hos de dem. En enestående lejlighed til at komme på besøg hos hinanden.

Kristen i grænselandet

– mennesker med fantasi viser vej

[🗨️] Aimée Kjær [☰] Lone Møller-Hansen

»**Enhver baptist er en missionær**«, sagde Oncken fra Hamborg, den missionær, som bragte de første danske baptister i forbindelse med verden for 170 år siden. I mange år har vi forsøgt at benægte det. »Jeg er ikke missionær«, har vi sagt – og tænkt på evangelisten med traktaterne på byens torv. Nu er vi ved at genopdage, at vi alle er missionærer, men at vi kan være det på hver vores måde.

Gary Nelson, generalsekretær for baptisterne i Canada var min største inspirationskilde på Missionsstævnet 2009. Han satte ord på, hvad det vil sige at være kirke i dag – »i grænselandet, hvor der ikke er noget kort, og hvor der ikke er nogen vej tilbage til det velkendte.« Det gælder hver eneste kristen, hver eneste kirke og menighed – og BaptistKirken som helhed. Vi skal vænne os til at navigere i ukendt land, og det kræver, at vi hviler i vores tro på Jesus og ikke i den tryghed, som en genkendelig kirke giver os.

»Hvad er evangeliet til »verdens lykkeligste folk« (altså danskerne)?« spurgte Gary Nelson også.

Det svar er vi nødt til at kunne give. Derfor er mission i dag dér, hvor du og jeg møder mennesker med andre holdninger end vores egne. I grænselandet, hvor alting er til diskussion. Mange af os vil sige; »jeg har brug for mere undervisning, for at kunne give de rigtige svar!«

Men der er ikke brug for mere undervisning. Der er brug for troværdighed. Der er brug for, at vi kommer med et troværdigt vidnesbyrd, gerne i ord, men det er faktisk vigtigere med vores handlinger.

Udrustningen i grænselandet

Når vi går ud i grænselandet, skal vi være fantasifulde. Vi skal ønske at blive overraskede, og vores oppakning skal bære præg af, at vi ikke regner med at komme tilbage. Undervejs skal vi turde fortælle om vores erfaringer med Jesus – og være ærlige om tvivlen, som også kan nage os.

De færreste bliver kristne gennem aktiviteter i kirken. Det er os, hver for sig, som skal lede mennesker til Jesus – og ind i kirkens fællesskab. Ikke omvendt!

Hvad skal vi så med kirken?

Her skal vi sammen tilbede den treenige Gud, fortælle om vore skridt i tro – og hvad der kom ud af det – for at opmuntre hinanden. Og aftale, hvad vi bedre kan gøre sammen end hver for sig.

Det samme gælder den større sammenhæng, BaptistKirken. De ting, vi ikke kan gøre i den lokale baptistkirke, og heller ikke sammen med andre kirker, dér hvor vi bor, kan vi måske gøre sammen med andre baptistkirker. Sådan at enhver baptist også er en missionær. ■

»» Enhver baptist er en missionær« – hvordan kan du være et troværdigt vidne om Jesus? ««

Ikke flere løgne

– om at være mønsterbryder

[☰] Rie Andersen [☑] Per Bækgaard

Det meste af sit liv har **Sabine Minck** kæmpet med en destruktiv tendens til at lyve om sig selv. Mønsterbrydningskurset »Velkommen til virkeligheden« hjalp Sabine til at identificere det ødelæggende adfærdsmønster og gav hende redskaber til at bryde det.

I foråret 2007 startede Sabine Minck på mønsterbrydningskurset »Velkommen til virkeligheden« i en af Københavns frikirker. Det gav hende mod til at se, erkende og arbejde med, hvem hun i virkeligheden er.

Tendens til at lyve

»Min adfærd, som var blevet til et destruktivt mønster, handlede om løgnagtighed. Så længe jeg kan huske, har jeg haft tendens til at lyve, eller hvis jeg skal udtrykke det lidt pænere, undladt at sige sandheden«, fortæller Sabine. Det vil sige i de tilfælde, hvor sandheden – lagt åben – ville vise mennesker, at Sabine var en anden, end hun ønskede af fremstå som.

»Min destruktive adfærd fyldte mig med skyldfølelse, skam og smerte. På mønsterbrydningskurset valgte jeg at arbejde med min tendens til ikke at sige

sandheden. Jeg fandt ud af, at ophavet til min adfærd var stolthed«, siger Sabine.

Hjælp mig ud af mit bedrag

En efterårsdag i 2006 bad Sabine under en af sine andagtsstunder Gud hjælpe hende med ikke at bedrage sig selv og om, at der måtte være mere gennemsigtighed i hendes liv. En søndag sidst på året hørte hun og hendes mand om et kursus i mønsterbrydning, som snart skulle starte. De talte sammen om muligheden for at deltage.

»Vores præst vidste intet om dette, men kom to dage efter og spurgte, om dette kursus var noget for os. Efterfølgende, hvis det var godt, kunne vi bringe det tilbage til vores egen menighed i Roskilde. Vi tog dette som en bekræftelse på, at vi skulle starte på kurset«, fortæller Sabine.

Tæt på at springe fra

På en introduktionsaften før kursets start fik Sabine og hendes mand af vide, at de, af hensyn til gruppeinddelingen, ved tilmelding skulle anføre hvilket destruktivt mønster, de ønskede at arbejde med.

»Vi fik også at vide, at vi ikke skulle finde på et eller andet, men tage det, der lå lige for«, forklarer Sabine og fortsætter:

»Da det gik op for mig, hvilket mønster som lå lige for hos mig at arbejde med, var jeg ved at springe fra. Min »hemmelighed« havde medført så megen skyld, skam, smerte og fortrængning, at jeg ikke vidste, om jeg turde lukke op. Jeg vidste også, at Gud havde svaret på mine bønner fra efteråret, og at han nu ventede på mit svar. Jeg var klar over, at hvis jeg valgte at springe fra kurset, ville jeg blive holdt fast i mit destruktive mønster. Det ville nemlig betyde, at jeg igen ville undlade at fortælle sandheden, som for mig var så smertefuld, at jeg ikke magtede at sætte ord på den. Jeg valgte – ved Guds nåde – at arbejde med mit livs destruktive mønster. Det var svært at få det italesat, men i dag er skylden og skammen afløst af taknemlighed over at have fået mulighed for og lov til det. Hemmeligheden i mit liv er pludselig ikke mere en hemmelighed; spørgelset har mistet sin kraft, og i tilgift til dette har jeg fået en følelse af at være sat fri. En følelse så stor, at den er svært at beskrive.«

Bygger på »De 12 trin«

Mønsterbrydningskurset strækker sig over 12-14 aftener. I sin kapitelopbygning følger det Anonyme Alkoholikers tolvtrinsprogram, som på tværs af alle ideologier →

»» Hemmeligheden i mit liv er pludselig ikke mere en hemmelighed: spøgelset har mistet sin kraft, og i tilgift til dette har jeg fået en følelse af at være sat fri. ««

Sabine Minck

»» Så længe jeg kan huske, har jeg haft tendens til at lyve, eller hvis jeg skal udtrykke det pænere, undladt at sige sandheden. ««

Sabine Minck

Ikke flere løgne

verden over, har været med til at frigøre millioner af mennesker fra destruktiv afhængighed.

»På mønsterbrydningskurset er man dog helt klar over hvilken Gud, man beder til og forventer hjælp fra, nemlig kristendommens Gud, og det er også hans kærlighed og nåde, som gennemsyrrer hele forløbet«, fortæller Sabine.

Et kursus for alle

Sabine understreger, at man ikke behøver være kristen for at deltage eller kunne få noget ud af kurset, men blot have en positiv indstilling til kristendommen.

»Gruppesamlingerne på kurset er helt unikke«, siger hun. »Den enkelte deltager taler for sig selv og til Gud. De andre deltagere kommenterer ikke, men spejler sig og deres egen situation i det talte.« Grupperne fungerer som selvhjælpsgrupper. Gruppelederen og assistenterne har selv været igennem kurset mindst en gang. I gruppen arbejder også de med et uhenigtsmæssigt adfærdsmønster, som de ønsker brudt. »Kurset i mønsterbrydning giver den enkelte mod til at arbejde med sit liv«, slutter Sabine, som har fået hjælp til at slippe løgneren. ■

Fakta om mønsterbrydningskurset

»Velkommen til virkeligheden«

- En undervisningsserie baseret på AAs 12-trinsprogram
- Millioner verden over bruger de 12 trin
- Nøgleord på kurset: Overgivelse, bekendelse, gøre godt, vidne
- »Den højere magt« er kristendommens Gud, Jesu Kristi far
- Grundlag for kurset er bogen »Velkommen til virkeligheden«
- Kurset er ikke et terapeutisk forløb, men hjælp til selvhjælp
- Det er forbudt at komme med gode råd
- Hver enkelt deltager arbejder med sit eget destruktive mønster
- Kurset løber over 12-14 uger med en ugentlig mødeaften
- Deltagelse forudsætter respekt for tavshedspligt og en positiv indstilling til det kristne budskab
- Roskilde Baptistkirke har foreløbigt holdt to kurser
- Roskilde Baptistkirke indbyder til nyt kursus september 2009
- Læs mere på www.baptistkirke.dk

Det første hus i Musema.

Troværdig mission – 100 år efter

Det er kun de missionshistorisk velbevandrede, der i dag forbinder noget med **Edinburgh 1910**. Og for de fleste lyder *Edinburgh 2010* som en tennis-turnering – ligesom fodboldverdenen har *Sydafrika 2010*. Men når vi siger *Edinburgh 2010*, taler vi altså om 100-års fejringen af en **epokegørende verdenskonference** i 1910. Denne artikel handler om jubilæum og fremtid

[📷] BaptistKirkens arkiv m.m. [☰] Birger Nygaard

Rødderne under os

I 1910 mødtes missionsledere fra hele den vestlige verden til konference i Edinburgh. 1910 var højdepunktet af vestlig optimisme. Konferencen kunne kun lade sig gøre, fordi der var opfundet teknologi, der gjorde et verdensmøde mulig. Det var stadig på toppen af kolonitiden. Verden lå for Vestens fødder. Den protestantiske mission var en del af denne tid. Man mødtes for at drøfte, hvordan verdensmissionen kunne styrkes i en tid med umådelige muligheder for kristen mission. Arbejdet indenfor otte centrale temaer forud for konferencen havde analyseret udfordringer i verdensmission – teologisk, men frem for alt praktisk.

Edinburgh 1910 evnede at bære visionen frem med en kraft, der var hidtil uset. Frugterne blev mange og langvarige. Konferencen gav inspiration til styrkelse af den globale protestantiske mission. Nye missionselskaber blev oprettet og nationale missionsråd etableret. I 1920'erne begyndte arbejdet med det, der i 1948 blev til Kirkernes Verdensråd. Både økumeniske og evangelikale strømninger fører deres rødder tilbage til *Edinburgh 1910*. Derfor er *Edinburgh 2010* en anledning til, at vi på tværs af traditionelle kirkeskel fejrer denne fælles arv i afsøgningen af kirkens og missionsens fremtid i et nyt århundrede. —>

Troværdig mission – 100 år efter

Fakta | Birger Nygaard

Gennem flere år »Mr. Mission« i de fleste hjørner af dansk kirkeliv med inspiration til såvel folkekirke som frikirker. Netop tiltrådt som direktør i *Areopagos* – se www.areopagos.dk

Vi lever i den samme verden som i 1910. Men meget har ændret sig på 100 år. Allerede i 1914 ændrede 1. verdenskrig vores selvopfattelse i Vesten. Optimismen blev dæmpet og vanskelige spørgsmål meldte sig om vores modernistiske tilgang til tilværelsen. Spørgsmålene er blevet flere og sværere lige siden. Der er blevet sat store spørgsmål ved kristen mission i det hele taget. Men gennem alle årene har der været kristne, for hvem mission var omdrejningspunktet i tilværelsen. De seneste 20-30 år har vi set en eksplosion af missionsinitiativer fra de nye kirker i Syd, så billedet er vendt helt på hovedet: Det er i dag vi kristne i nord, der er i mindretal i forhold til voksende kirker og missionsbevægelser i syd. Og tak Gud for det!

2010 – hvad så?

Skønt 100 års missionshistorie fejres nu, må det store fokus sættes på det, der ligger foran! De mønstre i mission, som blev udviklet for 1-200 år siden, fungerer kun i dag med åndedrætsbesvær. Der spørges overalt i den gamle missionsverden efter fornyelse. Som i 1910 arbejder en række studiegrupper netop nu med centrale temaer i mission op til 2010-fejringen. Her vil jeg i stikordsform fremhæve tre ting, som jeg fornemmer som væsentlige temaer for fornyelse i mission i dag:

Professionel mission – hverdags mission

Når vi taler om verdensmission, tænker vi på udsendelse af missionærer, tilrettelagt evangelisation, diakonalt arbejde m.v.

Det gav mening i en verden, hvor det at sende en missionær til Kina i sig selv var en bedrift. Nu befinder vi os i en verden, hvor alle på kaotisk vis rejser i alle mulige retninger. I dag lyder spørgsmålet: Hvordan får det kristne vidnesbyrd troværdig synlighed midt i alt andet? Her er der *ingen* erstatning for det vidnesbyrd, som helt almindelige kristne bringer dér, hvor de er i hverdagen – på arbejdspladser, i skoler og i privat-sfæren. Når vi taler om verdensmission, begynder den med os selv som missionærer – hvor vi end er.

Evangelisation som markedsføring – og som vidnesbyrd

»Forkynd evangeliet – brug ord om nødvendigt« sagde Frans af Assisi. Hvad betyder det i vor tid, hvor alt for mange ord, billeder, facader og markedsføring dominerer på bekostning af ægthed og integritet? I verdensmissionens tjeneste har vi gjort brug af de bedste markedsføringsmetoder til for enhver pris at få budskabet igennem. Det er helt centralt, at der er et ord om Kristus, som forkyndes og modtages til tro. Men hvordan bliver dette ord *troværdigt* i en dybt pluralistisk verden, hvor den kristne vej kun er én blandt mangfoldige? Og hvordan bliver tro til i en verden, hvor

Skoledrenge
fra Kongo,
1926.

Fakta | Edinburgh 2010

Gå ind på www.edinburgh2010.org for at se alt om den kommende begivenhed, når det gælder mission i vores verden ...

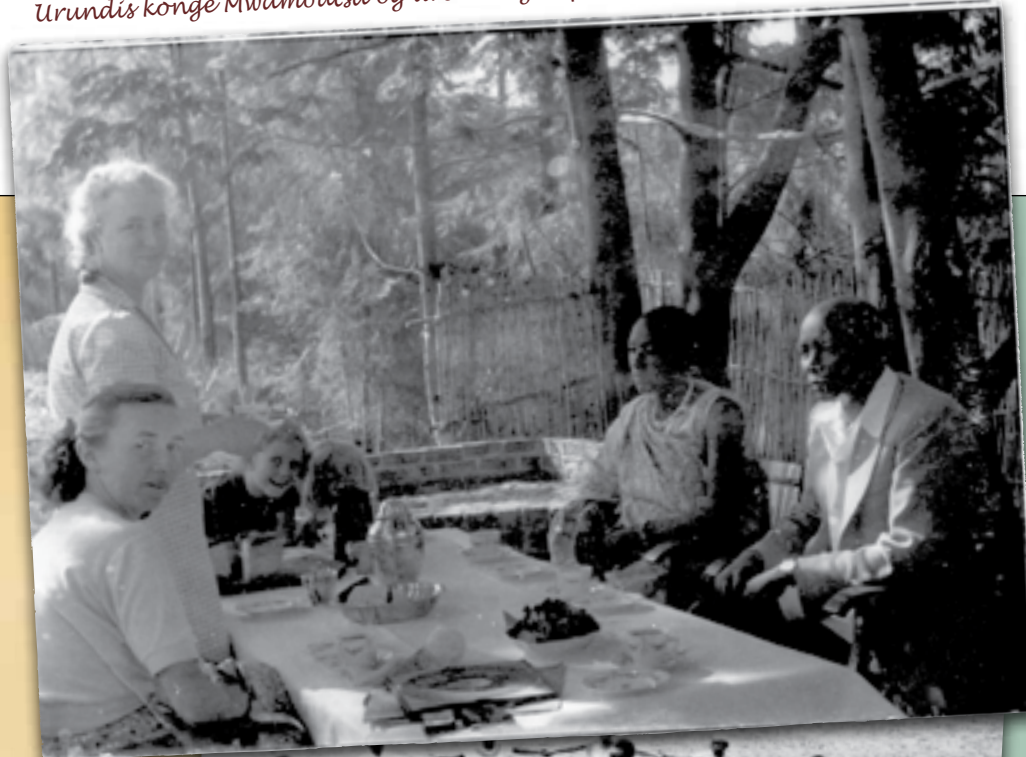
kirken ofte er modvidnesbyrd mod dens eget budskab?

Vil vi se en ny mission vokse frem, som i langt højere grad søger at besinde sig på, hvad »duften af hellighed« betyder for evangeliets troværdighed? Bevægelsen omkring Peter Halldorf med søgen tilbage til klassiske rødder er fx udtryk for dette. Kristne søger på forskellig vis at genlæse Ny Testamente og fundere over, hvad det betyder, at »Guds rige er kommet nær«.

Kirkens missionale væsen

Forestillingen om, at kristendommen går sin sejrsmarch hen over alle lande, så verden en dag er helt kristnet, er blevet afkræftet de seneste 100 år. Skønt kirken i dag vokser mere end nogensinde, så ser vi også, at kirker dør mere end nogensinde før. Kristen- dommen er ikke en *engang for alle*-religion. Kun hvis evangeliet bæres troværdigt videre, er der i næste generation en kirke. Dette kalder på et opgør med tanken om mission som en særinteresse i kirken. Kirken må i sit væsen bevidst *ville* leve i udadvendt åben- hed til det samfund og den verden, den er en del af. Netop dette er den friske luft, som dagligt skal blæse ind i kirken, hindre den i at gå i indre forrådnelse – og i stedet virke som lys og salt i verden. ■

Urundis konge Mwambutsa og dronningen på besøg i Musema.

Leg.

» Det er i dag vi kristne i nord, der er i mindretal i forhold til voksende kirker og missionsbevægelser i syd. Og tak Gud for det! «

Birger Nygaard

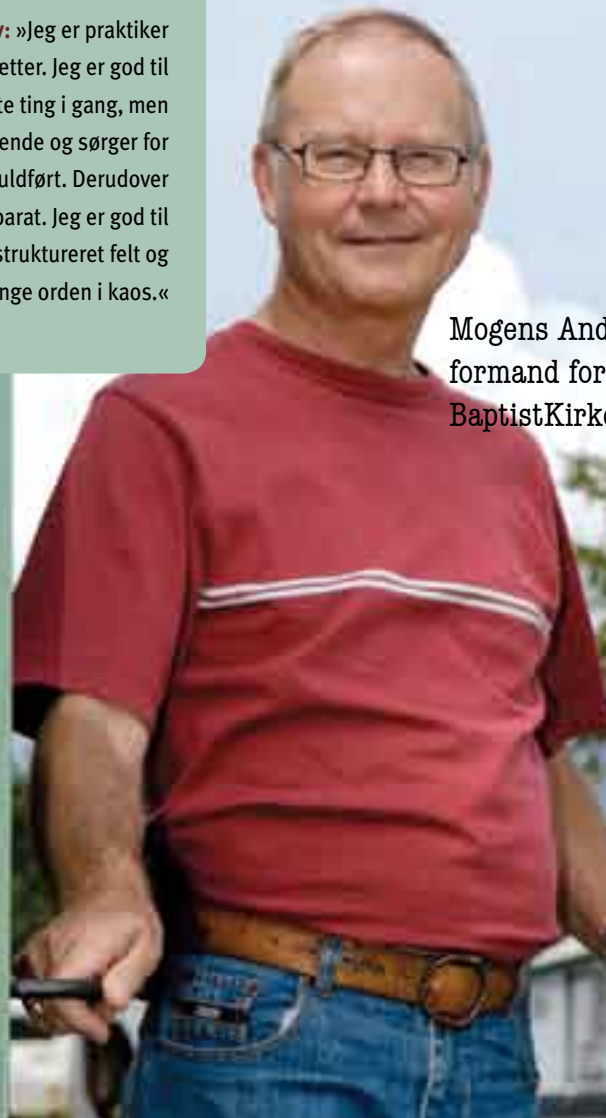

En vandring i forandring

– for Baptistkirken i Danmark

[≡] Lola Skagen [📷] Per Bækgaard

Mogens om sig selv: »Jeg er praktiker og samtidig igangsætter. Jeg er god til at få ideer og sætte ting i gang, men er også vedholdende og sørger for at tingene bliver fuldført. Derudover er jeg forandringsparat. Jeg er god til at arbejde i et ustruktureret felt og bringe orden i kaos.«

Mogens Andersen,
formand for
BaptistKirken

Vi står midt i en ny tid og en ny situation som kirkesamfund. Ingen kunne måske være mere oplagt kandidat til at løfte formandskabet, end **Mogens Andersen**, der igennem det meste af sit liv og virke har været forandringsparat og villig til at påtage sig nye og ukendte opgaver.

For bare et halvt år siden var der ikke noget i Mogens Andersens liv, der pegede i retning af, at han skulle være den ny formand for Baptistkirken i Danmark. »Efter vores regionale møde i Odense i begyndelsen af året havde vi bare nogle vage, og ikke særligt gennemtænkte pejlemærker«, fortæller Mogens Andersen. Alligevel meldte han sig som en af de personer, der skulle bringe pej-

Fakta | Mogens Andersen

- Født i Nakskov i 1946
- Flyttede til Odense i 1959
- Døbt i Odense Baptistkirke i 1959
- Har siden tilhørt Odense Baptistkirke, hvor han er menighedsrådsformand.
- Har siddet i Missionskomiteen samt i BiD's personaleudvalg.
- Er uddannet maskinarbejder, men har fortrinsvis arbejdet med administration og ledelse.
- Afdelingschef for Kristelig Fagbevægelse i Odense i 1996.
- Gik på efterløn i 2008.

lemærkerne videre i et nedsat fremtidsudvalg. »Det var ikke med megen optimisme, at jeg kørte af sted til Missionskomitémødet i Rebild i april«, indrømmer Mogens. »Faktisk var jeg både sur og frustreret over, at BiD (Baptistkirken i Danmark) var ved at bryde sammen og skuffet over hele måden, hvorpå det var foregået med ledelsen, der bare løb fra ansvaret. Det kunne man ikke, syntes jeg dengang.« Mogens' forudindtagede holdning om, hvad der kunne eller ikke kunne ske i løbet af denne weekend i Rebild, blev dog gjort til skamme. »Jeg oplevede, hvordan vi i fremtidsudvalget langsomt blev tændte af opgaven, og da vi fik ordene: Samtale, udrustning og efterfølgelse, brød ilden for alvor igennem. Og at der var så stor opbakning, begejstrede mig!«

Ingen profet

Mogens er meget ydmyg, når talen falder på Helligånden. »Jeg føler mig overbevist om, at når vi var i stand til at gøre det, vi gjorde i løbet af den weekend, så var det, fordi vi fik hjælp fra Helligånden. Samtidig synes jeg, at det er svært at tale om Helligånden, fordi jeg ikke ønsker – med det som argument – at afskære nogen fra at komme til orde og udtale sig«, siger Mogens. Men der har været få kritiske stemmer, hvilket i

sig selv er bemærkelsesværdigt. »Hele den proces, vi har været igennem med grundlaget, der brændte under os, og ledelsen, der gik af samt Helligåndens indvirkning i processen, ser jeg som et tegn på, at BiD har en god fremtid, og at vi har et stærkt fællesskab. I dag kan jeg se, at det var rigtigt og modigt gjort af ledelsen at gå af, og jeg har tilgivet dem, at de gjorde det. Uden den beslutning havde vi stået i en hel anden situation.«

Et højt aldersgennemsnit – en hindring for nyskabelse?

Aldersgennemsnittet i den nye ledelse er højt. Ifølge Mogens, der selv har gjort en aktiv, men forgæves indsats for at rekruttere nye og yngre kræfter, også for højt. Hvordan harmonerer det med nyskabelse? »Det er ikke ledelsen, der alene skal finde på noget nyt. Hvis menighederne er villige til noget nyt, så skal ledelsen bakke op. Det nye er allerede skabt i fremtidsudvalget, hvilket betyder, at ledelsen ikke skal til at begynde forfra. I ledelsen ligger der et ønske om at gøre det bedste for BiD uden skelen til, hvad vi plejer at gøre. Den villighed til at tænke nyt og gå nye veje oplevede jeg allerede i fremtidsudvalget«, svarer en optimistisk Mogens.

» Hele den proces, vi har været igennem, ser jeg som et tegn på, at BaptistKirken har en god fremtid, og at vi har et stærkt fællesskab. «

Mogens Andersen, formand for BaptistKirken

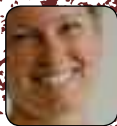
Han understreger, at de tre nøgleord »samtale, udrustning og efterfølgelse« er vigtige i den videre proces.

Samtale – Der skal være en mere aktiv *samtale* mellem ledelsen og menighederne. Den nye ledelse skal *lytte* meget til, hvad der rører sig i menighederne.

Udrustning – som baptister har vi en sund teologi og er teologisk velfunderede. Vi skal fastholde vores historie og tradition for uddannelse og udrustning.

Efterfølgelse – vores forskellige udvalg er blevet nedlagt, og vores missionsopgave er ikke længere opdelt. Diakoni og mission skal gå hånd i hånd, det kan være over hele verden, og det kan ske i menighederne.

Mogens uddyber, hvori han ser forandringerne komme til udtryk. »BiD er i sig selv ikke så vigtigt. Det er menighedernes liv, det drejer sig om. BiD's rolle er at gøre menighederne stærkere og bidrage med identitet.« ■

Det gør ondt at sige farvel til et

[≡] Lone Møller-Hansen [□] Per Bækgaard og John Overgaard

Ole og Inge Bækgaard har været nøglepersonerne i Allerød Frikirke i mere end 20 år. Nu er der ændringer på vej i menigheden, der har indledt et samarbejde med Frikirken Hillerød, fordi børnefamilierne har brug for det store fællesskab. Det kan være svært, men der er også lyspunkter.

Inge Bækgaards møster holdt søndags-skole i sit hjem i Allerød i begyndelsen af 1930'erne, og det var den spæde start på Allerød Frikirke. De var tilknyttet Kristuskirken på Nørrebro, men holdt møder i hjemmene i Allerød.

Først i 1993 blev kirken selvstændig, og dengang var sønnen Claus Bækgaard omdrejningspunktet for en stor ungdomsflok.

»Vi har haft en utrolig dejlig tid i Allerød. Fra den første tid som selvstændig menighed fik vi en vision: vi skulle være en »fredsoase«, midt i stress og uroligt liv. Vi har prøvet at formidle omsorg og kærlig-

hed, tage os af de fremmede, der kom, og samtidig tage os af hinanden i menigheden. Det er ikke helt ved siden af, at vi kan sammenlignes med en stor familie. Alle skal føle frihed til at give udtryk for tanker og vidnesbyrd,« fortæller Ole.

Ren utopi – og dog ...

Et stort skridt for menigheden var, da de fik deres egen kirke. De var netop blevet sagt op i det lejede gamle posthus. Menigheden mødte opsigelsen med ordene: »Spændende, hvilke planer mon Gud så har?« De ridsede ønskerne op: En kirkesal til 100, to børnerum, ungdomslokale, kontor og depotrum. Ren utopi i Allerød. Intet var til leje. Og alligevel fik de på utrolig vis mulighed for at købe et hus med de ønskede rammer og samtidig være i stand til at fylde rammerne ud.

»Børn« i hele landet

De seneste år er medlemstallet faldet til ca. 22, heraf flest modne folk. Af naturlige grunde flyttede flere unge familier fra byen.

»Det er svært at skulle »lukke« en menighed, og selvfølgelig tænker vi på, om vi kunne have handlet anderledes og dermed ændret udviklingen. Vi lukker måske, men vi går sammen videre – og midt i det hele er det et stort lyspunkt, at menigheden har »børn« spredt over hele landet,« siger Ole

Fremtiden?

I halvandet år har der været god kontakt til Frikirken Hillerød, som er en fusion af Kristent Fællesskab og Hillerød Pinsekirke. Tilnærmelsen til Hillerød er sket langsomt. En fra Hillerød har prædikeret i Allerød én gang om måneden, og en anden søndag har baptisterne fra Allerød været til gudstjeneste i Hillerød. Siden er det blevet til to gange.

I starten var flere urolige ved tanken om at stoppe gudstjenesterne i Allerød, men i dag er der god forståelse og accept af en eventuel sammenlægning med Hillerød, en menighed der ligner Allerød Frikirke så meget, at en fremtid sammen vil blive en god fremtid. »Efterhånden har

» Midt i det hele er det et stort »lyspunkt«, at menigheden har »børn« spredt over hele landet. «

Ole Bækgaard, Allerød

vi alle fundet fred i beslutningen. Nu skal vi blot finde ud af, hvad vi gør med den dejlige bygning, som Gud har givet os. Vi håber, den også fremover må blive brugt i evangeliets tjeneste.

Det er tanken, at der fortsat er en cellegruppe i Allerød, og – hvem ved – måske der senere igen plantes en ny kirke!

Tilbage står at sætte et festligt punktum for Allerød Frikirke. Vi synes, der er grund til at takke Gud for en god tid i vandringerne med Ham og hinanden.«

Foran en åben dør

Ole slutter: »Vi er mange, der netop har været sammen til sommerens stævne i Mariager, hvor vi som baptistmenigheder har bekræftet hinanden i vandringerne i forandring og i enhed gået gennem en åben dør sammen. Det kendetegner også vores lille menighed, hvor vi ofte gennem årene er blevet mindet om ordet fra Bibelen, hvor Gud siger: »Jeg ved, hvilke tanker, jeg tænker om jer, tanker om fred og ikke om ulykke, at I må have en fremtid og et håb«.« ■

På vej mod Guds værksted

– det lange seje træk

[≡] Mie Grube Skårhøj [☐] Simon Skårhøj

Der løber motorolie i **Janus M. Maigaards** årer, men under lakken gemmer der sig en mand, der bærer Guds vision. Vi har talt med Janus om vejen frem til det værksted, som er drømmen for fremtiden. Vejen frem til målet, synes dog ikke at være nyasfalteret ...

Janus er 25 år og forelsket i biler. Det har han været, lige siden han kunne gå, men i 2001 begyndte tankerne om at bruge interessen til at nå unge gennem biler. I de følgende år tog ideen form til at være kirke på en ny måde. Visionen om at kirken skal have sit eget værksted, er stadig styrende for projektet i dag.

Bilerne er med til at forandre os

»Fra starten har der været en drøm om at åbne et værksted på kirkens grund, hvor man kan mødes og hænge ud omkring sin interesse«. Samtidig, fortæller Janus, kan et værksted på kirkens grund være med til at nedbryde nogle fordomme om kirken. Man bygger dog ikke bare et værksted lige

C.A.R.
CHRISTIANS ARE REPAIRING

» Selvom jeg møder modstand, så bliver Gud ved med at sige, at det nok skal komme op at stå. «

Janus Maigaard, Roskilde

fra den ene dag til den anden. Indtil videre må kirkens garage fungere som værksted, men det er slet ikke optimalt, for den er meget lille og mangler det vigtigste redskab: en lift! Det har dog ikke holdt Janus tilbage. Han holder åbent i værkstedet hver tirsdag, hvor folk kan komme og få ordnet deres bil. Janus forklarer, at projektets navn C.A.R. (Christians are repairing) har flere betydninger. »For det første reparerer vi biler, fordi vi gerne vil tjene med de evner, vi har. Men derudover, reparerer vi også mennesker – eller måske ikke direkte reparerer, men vi får lov til at vandre sammen, da fællesskabet omkring bilerne er med til at forandre os hver især. Til sidst formår C.A.R. at sprede velsignelse ud til mennesker i lokalområdet, da de har mulighed for at få lavet deres bil gratis«.

Når man taler med Janus, er man ikke i tvivl om, at det er udfordrende, når man vælger at følge Guds vej. Gud har prøvet ham

mange gange undervejs. Janus fortæller, at Gud i starten forberedte ham på, at han ville møde stor modstand. Dette gav sig udtryk i, at folk ikke troede på ideen. Der gik mange år, før hans vision blev accepteret i kirken, da man ikke er vant til at se kirke og biler fungere sammen. Janus udtaler: »Selv om jeg møder modstand, så bliver Gud ved med at sige til mig, at det nok skal komme op at stå. Jeg har selv nogle gange svært ved at se, hvorfor jeg gør det.

Gud tænder flammen

Jeg har lovet Gud, at han må bruge mit liv, og han bliver ved med at tænde flammen i mig. Jeg har jo set i Bibelen, hvordan Gud holder sine løfter, og det er fantastisk at se, hvad Gud gør.« Selv om det efterhånden er otte år siden, at ideen om værkstedet opstod, så brænder Guds flamme stadig i Janus, og troen på, at værkstedet vil blive til virkelighed, er stadig levende. Janus drømmer om at kunne trække unge til gennem projektet. Unge, som føler sig bedret tilpas med en skruetrækker i hånden frem for at sidde på en kirkebænk. Men det skal ikke kun handle om biler. Værkstedet skal have et hyggehjørne, hvor man kan hænge ud og dele fællesskabets glæder. Det skal være et hyggeligt tilholdssted aftener og weekender, hvor man kan mødes i stedet

for at lave ballade i byen. Det sociale skal være i fokus. Med tiden skal de unge gerne integreres i kirken.

Meget mere end biler

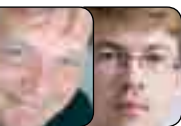
Kunsten med et projekt er altid, at få andre med på ideen. Og da det ikke er alle, der brænder for biler, har det været en af C.A.R.'s store udfordringer. I foråret oplevede de unge i Roskilde Baptistkirke dog, hvordan man er stærkere sammen. C.A.R. holdt åbent hus to lørdage i træk, hvor det var muligt at komme og få repareret sin bil. Selv om kun få var interesseret i biler, så blev det en rigtig god oplevelse for alle, der hjalp til. Nogle bagte kager, andre lavede skilte, mens andre igen snakkede med de ventende bilejere. En cykelmekaniker stillede sig desuden til rådighed. På bare to dage blev ca. 40 cykler og 25 biler repareret for folk fra kirken eller gaden. Udover den praktiske velsignelse, som projektet udgør, har det stor betydning for de drenge, Janus har med sig i værkstedet. Samtalen under dækskifte handler nemlig ikke kun om, hvilken vej man skruer, men også om livet med Jesus. Det har forårsaget fest i Himlen, da en fyr på denne baggrund gav sit liv til Jesus. ■

»Mission er vores identitet«

– er det sandt?

[☰] Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen [📄] Arkiv

Kære Troels

»Mission betød forvandling«

De første baptister under den danske stats beskyttelse var slet ikke danskere. De var englændere, der var draget til Indien som missionærer. Da man fra britisk side ikke havde været videre imødekommende i Calcutta, tog missionærerne til den næved liggende danske koloni, Serampore, hvor de i 1800 fik lov til at missionere. Man tænkte fra dansk side, at det var en god måde at bringe de indfødte civilisationen. En af missionærerne skal have holdt en skare af mennesker på en markedsplads i sin hule hånd i en tre timers prædiken. Det må siges at være energisk. Men udover at få omvendt et par hundrede lokale fik de også bygget et universitet – Indiens første faktisk – en række skoler, et trykkeri og en papirmølle. Mission var ikke bare at omvende sjæle – det var at påvirke et helt samfund.

Jeg hørte engang en meget aldrende missionær fortælle om en missionsrejse til Afrika. Han fortalte, at de indfødte én efter én var gået hen til ham, da han ankom til en lokal landsby »og pludselig stod jeg helt omringede af negre«. Det var en situation, han ikke havde haft det godt med. Man vidste jo ikke, hvad de vilde – hedningene – kunne finde på, men han havde set frygten i øjnene og var påbegyndt sit arbejde – evangeliet skulle jo gives videre!

Da jeg var på baptisternes arkiv i Tølløse, var det første, jeg så, en hvid plade med inskriptionen »Danske Baptisters Hedningemission«. Ordet hedning begyndte jeg at tænke over. Der ligger ikke bare ideen om den vantro, men også noget barskt, noget uslebent, noget uciviliseret i ordet. I dag lever vi i et i-land, hvor religionen får stadig mindre betydning. Det er en privatsag og ikke noget, man snakker om. U-landene, hvor der før var hedninger, er nu i høj grad fyldt med religiøse. Tingene er slet ikke så sort-hvide længere (undskyld udtrykket). Hvilken plads skal vi mon udfylde i forhold til dem?

Venlig hilsen
Jens

Kære Jens

»Er baptistisk identitet«

Først og fremmest bruges i denne sammenhæng det hedengangne »Tænk på de danske byer. Det var små butikker, som h... juni måned 2009 ku... i Skals. Jeg har altid Bemærkede de slet handlede det slet i fik identitet ved de

Hvis danske ba... om det, de har på dem selv identite

At mission ha... borgere bidrager god del af BiDs i siger, at vi mere missionærer dé... lige verdensbill vil før eller side kunne hjælpe. vor tids proble

Det vil så i med deres eg fødsel, soning genkomst. D Men ingen h

Hilsener!
Troels

Aftryk og udtryk = kendetegn før og nu

kanne være holdt eller udtrykt. Det er

itet til forhandling?»

er danske baptister nok tjekke, om de har noget på hylderne, der kan
enhæng. Jeg kan i den forbindelse ikke lade være med at tænke på
atol» – en kæde af købmandslignende forretninger, som var i de fleste
i 50'erne og 60'erne. I 70'erne begyndte det for alvor at tynde ud i de
andlede med alt fra porcelæn til netstrømper. Langsomt forsvandt de. I
anne Viborg Stifts Folkeblad berette om lukningen af landets sidste Tatomatol.
undret mig over Tatomatols historie. Så de ikke, hvad der var ved at ske?
ikke, at det, de havde på hylderne, var der ikke længere salg? Eller
ikke om salg, men om, at de, der ejede en Tatomatol, og de, der kom i en Tatomatol,
et.
baptister skal betyde og ville noget globalt, så må de afgøre med sig selv,
hylderne, skal formidles til andre, eller om de er tilfredse med, at det giver
et.
andler om både ord og handlinger er en selvfølgelighed. Alene som danske
vi betragteligt med statslige midler til verdens fattige – som også udgør en
indsats. Men budskabsmæssigt – hvad har baptister at byde på dér? Nogle
har brug for 3. verdens missionærer i i-landene, end at de har brug for vores
r. Jeg er uenig. Sækulariseringen kommer også til u-landene. Det videnskabe-
ede, som ikke levner megen plads til dæmon-besættelser, engle og mirakler,
n bringe deres religiøse praksis i problemer. Og dér vil danske baptister måske
Altså med at nyfortolke evangeliet og gøre det til et konkret og brugbart svar på
mstillingerer.
givet fald kræve, at de danske baptister vil være indstillet på også at gøre op
et budskab. Altså tage et nærmere kig på eksempelvis skabelseseologi, jomfru-
gsdøden, mirakler, bøn (og navnlig: bønnesvar), synd, dæmoni og læren om Jesu
er nok at tage fat på. Lige nu har man Tatomatol-varer på hylderne. Det giver identitet.
andel. Og hvis man ingen handel har herhjemme, hvad er der så at eksportere?

Menneskehandel

– hos os i det idylliske Danmark?

[ ] Bent Hylleberg [ ] Per Bækgaard

Handel med mennesker er en af tidens største udfordringer til alle mennesker af god vilje. Derfor også til kristne menigheder. Det blev klart i sommerens løb blandt baptister – både ved Missionsstævnet i Mariager og da Baptist World Alliance (BWA) holdt møde i Holland. Om denne udfordring handler dette **interview med Dorit Otzen**, ildsjælen der talte i Mariager, og det lille glimt fra BWAs fejring af 400-års jubilæet for baptisterne i Amsterdam.

Er der sammenhæng mellem prostitution og menneskehandel?

Det er indlysende, at kvindehandel er en følge af prostitution. Med den liberale holdning, vi har til prostitution, har vi åbnet dørene på vid gab til en omfattende import af udenlandske kvinder til vore bordeller. Efterspørgslen er så stor, at man i vort land til stadighed kan købe mere end 40 forskellige nationaliteter af kvinder, piger og nu også unge mænd til prostitution.

Hvornår blev du opmærksom på sammenhængen?

I 1991 ved en EU-konference, hvor jeg var den eneste NGO'er fra Norden. Vi arbejdede hårdt op gennem 90'erne for at gøre politi og politikere opmærksomme på problematikken, men blev mødt med et skuldertræk: Trafficking – på dansk menneskehandel – var ikke noget, der foregik

indenfor vort lands grænser. Så der gik 10 år, inden vi fra dansk side anerkendte, at også vort land er mål for kvindehandel. Det har været ›op ad bakke‹, men i dag er ingen i tvivl, og vi arbejder under den anden nationale handlingsplan til bekæmpelse af handel med mennesker.

Hvad gør I for at forebygge kvindehandel?

At forebygge er statens opgave. Vi samler op, når skaden er sket – bl.a. ved at drive et mødested på Vesterbro for udenlandske kvinder i prostitution, en sundhedsklinik, der holder åbent to aftener om ugen, ligesom vi foretager opsøgende arbejde på gaderne i København og driver et krisecenter for ofre for menneskehandel.

Kan menneskehandel stoppes politisk?

Nej, ikke totalt så længe der globalt er så stor forskel på rig og fattig – mellem dem,

der har valg i livet, og dem, der ikke har. Men meget kan gøres, hvis vi vil indse sammenhængen mellem prostitution og et stort aftagermarked. Menneskehandel er verdens anden største og hurtigst voksende økonomi. Handel med mennesker er så lukrativ og ofte risikofri, at det appellerer til den menneskelige griskhed, der gør alt for at tjene penge uanset konsekvensen for andre mennesker. Jeg mener, at vi bør følge resten af de nordiske lande, der alle har lovgivning på området. Vi alene har det ikke og er derfor blevet ›Nordens skraldespand‹ for former for kriminalitet, som vi tidligere ikke havde fantasi til at forestille os kunne ske lige udenfor vores egen gadedør.

Bør menneskehandel kriminaliseres?

Menneskehandel har været kriminaliseret siden 2004 med en strafferammen på 8 år, men lovgivningen bliver brugt for lempeligt

» Vi er ›Nordens skraldespand‹ for former for kriminalitet, som vi tidligere ikke havde fantasi til at forestille os kunne ske lige udenfor vores egen gadedør. «

Dorit Otzen, Reden i København

» Menneskehandel er verdens anden største og hurtigst voksende økonomi.

Dorit Otzen, Forstander for Reden i København

,og den strengeste straf, der er blevet givet, er kun 3 år og 9 måneder. Derfor flytter problemet sig fra de andre nordiske lande til os. De kriminelle, der tjener penge på handel med mennesker, er mangeartede. Men menneskehandel er de kriminalitetsområder, hvor kvinder er i overtal med 53% på verdensplan. For mange er det en måde at avancere på fra selv at være i en udnyttet position til at være udnytteten.

Hvad er drivkraften bag din indsats?

Urimeligheden i det kvindesyn, som prostitution repræsenterer. Jeg tror ikke på, at vi får et ligestillet samfund, så længe kvinder er en vare, der kan købes og sælges for penge. I et rigt samfund som vort *bør og kan vi* opstille alternativer til en tilværelse i prostitution. Vi kan alle tage stilling til prostitution, og vi har alle indflydelse – via stemmesedlen. ■

Læs også artikeln om Gloria og baptisterkvindernes anti-trafficking-gruppe i baptist.dk nr. 5 s. 20-24.

Fakta | Dorit Otzen

Socialrådgiver 1981. | Forstander for Reden København 1990-2009 samt Reden International indtil i år. | Er nu leder af Reden Internationals krisecenter for ofre for menneskehandel og projektleder for et exitprogram for udenlandske kvinder, der har forladt prostitution og er under integration i det danske samfund. | Har siden 2006 været projektleder for *Svane-grupperne* – et psykolog-ledet projekt for danske kvinder, der ønsker hjælp til at forlade prostitution. | Se www.reden.dk og www.kvindehandel.dk

Glimt fra Amsterdam 400 – baptister om menneskehandel

»Baptister har en lang tradition for at kæmpe mod uretfærdighed og for mennesker i nød«, sagde William Brackney på konferencen i Amsterdam i juli måned, hvor baptister fra hele verden fejrede 400-årets stiftelse af den første baptistmenighed i Holland blandt flygtninge fra England. Som baptister fik vi altså i vuggegave en særlig opgave – at kæmpe for rettigheder, hvor mennesker er i nød, og imod den uret, der er årsag til nøden.

William Brackney, der leder Centre for Baptist and Anabaptist Studies i Nova Scotia, Canada, nævnte historiske eksempler

på baptister, der tog dette ansvar på sig, og sluttede:

»Baptister i dag behøver at gendrive en af nutidens største plager – handlen med mennesker (human trafficking). Mere end 12 millioner er i dag ofre for handel, der relaterer til sex, tvangsarbejde og lignende. Det er en af tidens store udfordringer, som baptister på ethvert sted behøver at give opmærksomhed – drevet af det Evangelium, der satte os selv i frihed og derpå udruster os til at kæmpe for andres menneskelige værdighed«. ■

Kibera '09

[≡] Michael Møller-Hansen [📷] Tina Christensen, Nicolaj Bak, Lars Magnus Christensen

To af de søde piger, danskerne mødte og fik hjerte for, ikke mindst da det gik op for dem, at de var HIV-smittede

Denne sommer brugte **24 unge** fra hele landet de to første uger i juli på at besøge BaptistKirkens projekt i **Østafrikas største slum**, Kibera: Soweto Baptist Church og de to skoler, der er udsprunget herfra. Tidligere har flere besøgt stedet og arbejdet over kortere eller længere perioder, men aldrig har én gruppe været så stor. Rasmus Højmark, 19, Tina Christensen, 19, og Tina Daugaard, 17, fortæller her **om deres oplevelse og konfrontationen med elendighed og fattigdom**.

Slummen bliver virkelig

»Det er først nu, jeg har fået en forståelse af, hvad slummen Kibera virkelig er,« fortæller Rasmus. »Man har hørt meget om det og set billederne, men det er svært at forholde sig til. Bare den stank, der er i slummen. Man kan slet ikke forestille sig,

»» Man kan virkelig blive frustreret, glad og ked af det på samme tid. ««

Tina Christensen

hvor slem den er, før man selv har været der og gået rundt i det.« Specielt velkomsten gjorde indtryk. »Allerede ved første besøg i slummen blev det klart for os, hvad vi var kommet ned til. »How are you? How are you? How are you?« råbte tre små piger i kor. De havde ikke nogle sko på, og deres små næser løb. Dog var de iført deres fineste kjoler, for det var søndag og kirketid,« fortæller Tina Christensen. Og frustrationen i disse situationer er til at tage og føle på. »Man kan virkelig blive frustreret, glad og ked af det på samme tid. Glad for alt det, jeg har, ikke kun materielt, men også den tryghed, jeg føler herhjemme. Dernede er det meget utrygt. Man kan også blive helt glad af at se glæde på så fattigt et sted, men ked af at folk skal leve så usselt, og at deres fremtid nok er et helt liv i fattigdom,« fortæller Tina Daugaard.

Den første uges tid blev tilbragt i slummen med børnene og teenagerne fra skolerne, både Primary- og High School. Det handlede om leg, sjov og om at skabe fællesskab på tværs af sprog, kultur og økonomiske forskelle.

På cykel-safari

Herefter gik turen nordøst for Nairobi til tre dages intensiv safari på både cykel og i bus, og der blev set både zebraer, gazeller, næsehorn, giraffer og løver. Den sidste uge blev brugt i og omkring slummen, men også her var der eksotiske dyr indblandet. »Vi havde nogle af de værst stillede børn med bl.a. HIV ude i et girafcenter. De havde boet hele deres liv i Kenya, men havde aldrig før set eller rørt en giraf! Og de nød det virkelig. Det var en fed oplevelse at kunne give dem,« fortæller Rasmus. Af

andre aktiviteter som danske såvel som kenyanske unge tog del i kan nævnes ansigtmaling, syning af hånddukker, Twister, team building-øvelser, iscenesættelse af bibelhistorier som mimeskuespil, ballon- og stopdans, besøg på Kiberas sundhedscentre og selvfølgelig forboldlandskampen, der på trods af god fight endte 4-0 til hjemmeholdet. →

Fakta | Kibera

Kibera er et område på ca. 2,5 km² lidt udenfor Nairobi, Kenya. Det anslås, at der bor mellem 600.000 og 1,2 mio. mennesker. BBU og Baptistkirken i Danmark støtter Soweto Baptist Church, der ledes af Rose og Evans, som, efter at være blevet afvist som asylansøgere i Danmark, siden 1996 har boet i Kenya.

Tro på det!

Hele holdet '09.

sætter lige pludselig meget mere pris på de små ting i hverdagen herhjemme. Og man tænker lidt mere over, hvad det er, vi som danskere brokker os over i hverdagen. Tit er det jo ting, som er ligegyldige i den store sammenhæng,« fortsætter Rasmus. Og der er andre ting, vi kan lære af livet i slummen. »Mødet med denne ekstreme fattigdom kombineret med så meget livsmod og gejst er meget beundringsværdig og har helt sikkert bidraget med et ekstra perspektiv på tilværelsen. Det har været en mulighed for at gøre en lille forskel på et andet kontinent og for at reagere aktivt på den altoverskyggende fattigdom, som hersker, men som vi ikke konfronteres med hver dag.« ■

Mere taknemlig

Tilbage i Danmark skal turen nu fordøjes, og forhåbentlig er deltagerne ikke blevet skræmt fra at gøre en forskel i såvel Afrika som i Danmark. »Det er ikke længe siden,

vi kom hjem, men det har allerede sat dybe spor i mig. Jeg kommer hjem med en masse helt uforglemmelige oplevelser og en masse tanker. Jeg er blevet meget mere taknemlig,« fortæller Tina Daugaard. »Man

Redaktion

Lone Møller-Hansen – Redaktør
Tlf.: 5695 1015 / 2347 4015
m-h@mail.dk

Aimée Kjær – redaktionssekretær
Tlf.: 3234 0531
aimee@baptist.dk

Lola Skagen
Tlf.: 9832 2101
lola.skagen@gmail.com

Anne Marie (Rie) Andersen, tlf. 2060 3022
rieanders@tiscali.dk

Bent Hylleberg – Tlf: 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 2945 9588
moller.hansen@gmail.com

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 3.550

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 7 udkommer 30. okt.
Nr. 8 udkommer 11. dec. – deadline 12. okt.

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.

Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-12.

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på cd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte**Bethelkirken**

24.07.09: *Lene Ane Vesth*, f. 05.12.1985
01.08.09: *Astrid Melkær Andersen*, f. 15.04.1994
02.08.09: *Louise Bech Thomsen*, f. 24.05.1982

Hjørring

12.07.09: *Cin Sian*, f. 04.09.1981

Døde**Bethelkirken**

Edith Bak, født 15.07.1924, døbt 23.02.1941 i Bethelkirken, Aalborg, døde 13.07.2009.
Frode Nielsen, født 04.12.1932, døbt 25.12.1953 i Gandrup, døde 18.07.2009.

Korskirken

Willy Andersen, født 23.06.1925, døbt 22.04.1943 i Bethelkirken, Aalborg, døde 02.08.2009.

Købnerkirken

Grethe Bonsing, født Andreassen, født 08.12.1919, døbt 01.04.1934 i Amager Menighed, Salemskirken, døde 28.07.2009.

Odense

Grethe Lenskjold, født 06.03.1923, døbt 23.04.1939 i Odense, døde 30.06.2009.

Roskilde

Birthe Baldur, født 01.04.1946, døbt 21.02.1960 i Immanuelskirken, Midtsjælland, døde 26.06.2009.

Thisted

Marie Højbak Jonassen, født 12.06.1914, døbt 29.05.1932 i Thisted, døde 23.07.2009

Østthimmerland.

Kirsten Pedersen, født 20.07.1943, døbt 16.04.1961, døde 28.07.2009.

Kan du læse og skrive?

De fleste voksne i Danmark kan både læse og skrive, men sådan er det ikke i Burundi. Her har omkring 72% af kvinderne aldrig haft muligheden for at lære det. Derfor har Baptistkirken det sidste års tid kørt et kvindeprojekt, hvor foreløbig 800 kvinder har fået tilbudt seks måneders undervisning to gange om ugen.

»Det har været helt fantastisk at følge disse kvinder og se den forandring, de har gennemgået. Mange af dem skammede sig over ikke at være i stand til at læse og skrive, men i takt med at de fik styr på bogstaverne både skriftligt og mundtligt, så voksede deres selvtillid. 664 kvinder kom til den afsluttende prøve, og de 601 bestod og forlod kurset under stor jubel med et eksamensbevis i hånden«, fortæller Susi Baggesen, der har været volontør på projektet.

Nogle vil måske spørge sig selv, hvorfor det kun var 664 kvinder, der deltog i prøven? »For mange mennesker i Burundi er livet et langt forhindringsløb og en kamp for at få mad nok til at overleve. Nogle af de områder, vi arbejder i, har været hårdt ramt af tørke og malaria, men også mere glædelige begivenheder som børnefødsler og bryllupper får nogle kvinder til at falde fra i forløbet«, siger Susi, men det har ikke gjort glæden mindre hos de kvinder, der nu for første gang selv kan underskrive et dokument eller læse et brev fra familie eller venner.

Om kort tid begynder de næste 800 kvinder, og Susi Baggesen vil sammen med den lokale projektleder, Zacharie Minani, følge deres kamp for at lære at læse og skrive. »Lige nu overvejer vi, hvad vi skal gøre for at disse kvinderne også bliver rigtig gode til at regne, det synes det første hold nemlig var rigtig svært. Samtidig arbejder vi på forskellige muligheder for at fastholde de kundskaber, kvinderne har erhvervet sig. Erfaringen viser, at hvis de ikke får mulighed for at bruge det, som de har lært, så glemmer de det hurtigt igen.«

Hvad skal vi i Afrika?

[☰] Uffe Torm [🗨️] Morten Kofoed og Aimée Kjær

Missionens aftryk på det afrikanske kontinent er tydelig. F.eks. står kirkerne i mange afrikanske lande for mellem 40 og 50% af alt sundhedsarbejde og store indsatser i uddannelsessektoren. Mange af de selvstændige afrikanske landes første politiske ledere fik deres uddannelse og opdragelse på missionsskoler. Men missionssektorens indsatser har også ofte været kritiseret for at være nært forbundet med kolonitiden.

Det særlige DNA ved kristent udviklingsarbejde

Alle former for udviklingsarbejde medbringer bestemte værdinormer, holdninger og kulturpåvirkninger. At såkaldte udviklingsarbejdere er missionærer på den ene eller anden måde, erkender selv udsendte fra Mellempøkeligt Samvirke. Det særlige ved det kirkelige udviklingsarbejde er, at vi aldrig kan afvige fra Guds menneskesyn: Selv det mest marginaliserede og svageste menneske er skabt i Guds billede og har uendelig stor værdi. Vi er givet ansvar for vores medmennesker og for den skabte

jord. Vi skal forkynde både i *ord* og i *handling*. Kulturel sensitivitet og respekt overfor lokale udtryksformer er et vigtigt udgangspunkt for alt missionsarbejde i dag.

Diapraksis er måden

Missionen har haft mindst succes i forhold til de andre monoteistiske religioner – islam og jødedom, men også i forhold til andre verdensreligioner som hinduisme og buddhisme. Her er dialog en nødvendig forudsætning for mission. Og her er *kristen praksis* ofte et bedre redskab end *kristne prædikestole*. Derfor er diapraksis – dvs. at lære at leve, arbejde og udvikle sig sammen trods forskellig tro – blevet et nyt tema i udviklingsbistanden.

Der er tre store udfordringer for det kirkelige udviklingsarbejde, hvis vi ønsker at fastholde vores unikke og selvstændige rolle i udviklingsarbejdet set i forhold til det statslige udviklingsarbejde:

1. Kirkernes udviklingsforståelse

Udvikling er en proces, ikke et projekt. For kirkerne i Syd er mission og udvikling to sider af samme sag: Forkyndelse, hjælpearbejde, nødhjælp og udvikling hører for dem sammen og udgør et hele. I Nord

opdelers vi virkeligheden i tilsyneladende overskuelige projekter. Igennem tiden har vi lært partnerkirkerne i Syd, at når man skal søge støtte hos statslige donorer og også private givere, skal resultaterne kunne måles og dokumenteres. De vil vide præcist, hvad pengene går til. Der er imidlertid vitale dele af kirkens virke, der ikke lader sig passe ind i et ansøgnings-skema eller projektformat, hvor der ikke er en rubrik til Helligånden, som derfor bliver hjemløs. Og nogle projekter er mere populære end andre og dermed lettere at finansiere, selv om projekter, der ikke sælger så let, måske er vigtigere for kirkens liv og vækst. En konsekvens af dette projektfokus frem for procesfokus er, at der skabes en skævvridning i kirkernes arbejde i den tredje verden. De stadigt relativt rigelige

» Ingen kirke er så fattig, at den ikke har noget at dele med andre, og ingen kirke er så rig, at den ikke kan modtage noget fra andre. «

statslige midler til kirkelige udviklingsaktiviteter har sammen med de ofte svindende private midler til kirkelige aktiviteter skabt en ubalance i mange kirkers arbejde.

2. Kirkernes rolle

Kirkerne bør ikke (længere) være en del af magtapparatet, men en uafhængig kritisk røst i civilsamfundet, der kæmper for menneskerettigheder, retfærdighed og forsoning og påtaler magtmisbrug, nepotisme og korruption. Kirkerne skal finde nye tilgange og metoder. Der er langt fra det traditionelle, passive »suppe-køkken-hjælpearbejde« til den aktive, rettighedsbaserede og fortalerorienterede type hjælpearbejde, der stiller op for det enkelte menneskes rettigheder i samfundet. Man skal turde stille spørgsmål til årsagerne til nøden. Spørgsmålet er, om det er kirkerens rolle at være entreprenør på diverse statsligt finansierede udviklingsopgaver med nærmest ukristelige krav om succes og

dokumenterbare resultater. Eller er det først og fremmest kirkens opgave at give stemme til de svage, til taberne, de udstødte, de forfulgte, de undertrykte, dem som ikke kan stå på egne ben, som ikke er bæredygtige, men som altid vil være iblandt os?

Vi bygger ikke længere skoler og børnehjem. Vi opbygger i stedet lokal kapacitet, så de lokale kirker og andre samarbejdspartnere selv kan bidrage til løsningen på udviklingsproblemerne både lokalt og nationalt.

3. Kirkernes samarbejdsrelationer

Det er dog stadig en realitet, at det er kirkerne og organisationerne i Nord, der frit vælger deres partnere i Syd. Hvis kirkerne i Syd frit kunne vælge deres partnere i Nord, var der mange ting, som ville se meget anderledes ud. Begrebet partnere er blevet angrebet for at være konstrueret. F.eks. er en NGO-repræsentant fra Bangladesh blevet citeret for at sige, »det er en farce,

» kristen praksis er ofte et bedre redskab end kristne prædikestole. «

Uffe Torm, leder af DMR-U

at vi bliver kaldt partnere; vi er tiggere, og tiggere har ikke andet valg end at modtage, hvad de kan få uanset betingelserne. Vi vil gerne tale om lige partnerskaber og en retfærdig fordeling af ressourcerne. På en konference, som Kirkernes Verdensråd afholdt i Filippinerne i 1973, lancerede en række asiatiske kirker tanken om et moratorium, altså en pause i de vestlige kirkers og missionssekskabers støtte til kirkerne i Syd. Det skulle give kirkerne i Syd muligheden for at tænke sig om og finde deres egen identitet og frigøre sig fra den økonomiske afhængighed fra Nord. Moratorium blev imidlertid aldrig til noget – dertil var de økonomiske interesser i hjælpearbejdet både i Nord og i Syd for store.

Vi bør ikke arbejde på urealistiske *ligeværdige* partnerskaber – men mulige *værdige* partnerskaber. Og dertil kan den tidligere tanzanianske biskop Josiah Kiberras ord hjælpe os: »Ingen kirke er så fattig, at den ikke har noget at dele med andre, og ingen kirke er så rig, at den ikke kan modtage noget fra andre«.

Vi behøver først og fremmest partnerskaber mellem Nord og Syd, som kan være kirkens vigtigste bidrag til, at der både er brød og bibler til alle i en verden, som fortsat er præget af stor ulighed. ■

Fakta

Leder af Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling, som er medlemledet mellem Danida og de fleste af de danske kirkeligt baserede Udviklingsorganisationer.

Ny, bred kirke-ud

[☰] Lone Møller-Hansen [📷] Rune Hansen

En SU-berettiget **professionsbachelor-uddannelse i Kristendom, kultur og kommunikation** er godkendt af Undervisningsministeriet. »Vi har et kæmpe behov for at få uddannet flere til tjeneste i menighederne, og dette er det bedste bud på en fremtidig uddannelse«, mener Mogens Andersen, formand for BaptistKirken.

»Frikirkerne skulle gerne kunne stille med 10-20 studerende om året«, vurderer Ib Sørensen fra SALT. Lige nu er uddannelsen til vurdering i EVA – Danmarks Evalueringsinstitut.

»Vi håber på en positiv akkreditering i oktober/november. Så kan vi komme på Finansloven og komme med i den koordinerede tilmelding til de videregående uddannelser for 2010.«

Sådan er det korte perspektiv for den nye uddannelse i Kristendom, kultur og kommunikation (kaldt KKK), som SALT har modeleret sammen med Diakonhøjskolen i Århus og Diakonissestiftelsen i København. Det er Ruth Bjerrum, som er pædagogisk leder på Diakonissestiftelsen og en af dem, der har trukket et stort læs i ansøgningsfasen, som skitserer processen frem mod en statsfinansieret uddannelse, som de studerende kan få SU til.

I 2008 besluttede Missionskomiteen i BaptistKirken, at det var denne uddannelse, vi som baptister vil satse på som afløser for SALTs grunduddannelse.

Koden blev knækket

Undervisningsministeriet har godkendt KKK-uddannelsen, og nu er den videre i systemet. Sidste år slap den ikke gennem nåleøjet, så derfor var glæden stor, da det lykkedes. »En politisk blåstempling«, kalder Jens Maibom Pedersen, leder af Diakonhøjskolen i Århus det for. »Vi har knækket koden. Der er mange jobs i den profession, som hedder kirke i Danmark, og de har brug for en faglig uddannelse.«

Koden var, at uddannelsen er akonfessionel – altså hverken folkekirkelig eller frikirkelig i nogen retning. Alle skal kunne optages, uanset religiøst tilhørsforhold. Det er en professionsbachelor, rettet på professionen at arbejde bl.a. med kommunikation af kristendom i en dansk multireligiøs kultur. Det gælder f.eks. som sognemedhjælpere i folkekirken, men også

»Intet er sikkert endnu.« Ruth Bjerrum, Diakonissestiftelsen i København

i missionselskaber eller som medarbejder i en frikirke. Ligesom på SALT er der lagt op til, at teori og praksis spiller sammen.

»Det er en stor fornøjelse at samarbejde med frikirkerne omkring denne uddannelse. Tiden er til at tænke sammen som kirker – udfordringerne er de samme, og vi har mere til fælles end det, der adskiller os,« siger Ruth Bjerrum.

Væk fra den snævre baptistpræst

»Det er nu, menighederne skal være opmærksomme på, hvem der skal være fremtidige menighedsarbejdere. Vi har brug for at uddanne 4-5 missionsarbejdere hvert år, og ikke bare som præster. Det er godt, at den nye uddannelse bliver bredere. De unge vil ikke sættes i en for lille bås. Tidligere har en baptistpræst været uddannet for snævert. Vi har mange, der

dannelse på vej

SALT, Skandinavisk Akademi for Lederskab og Teologi, er under afvikling frem til næste sommer, hvor Ib Sørensen slutter sit Phd-studium.

»Vi har brug for en uddannelse i kommunikation af evangeliet.« **Bent Hylleberg**, tidligere studieleder på SALT

»Vi har knækket koden.« **Jens Maibom Pedersen**, Diakonhøjskolen i Århus

»Menighederne skal finde de nye missionsarbejdere nu.« **Mogens Andersen**, formand for Baptistkirken

»SALT II kan lave en overbygning til frikirkepræst.« **Ib Sørensen**, repræsentant for SALT

går rundt med en uddannelse, der ikke er anerkendt udenfor baptistkirken«, siger Mogens Andersen, BaptistKirkens nye formand.

En af de presserende udfordringer, den nye ledelse i Baptistkirken står overfor, er at nedsætte et uddannelses-udvalg, der kan vejlede dem, der gerne vil uddanne

sig til tjeneste. »Min opfordring til menighederne er: Kig jer omkring. Med den nye uddannelse er der et tilbud, vi ikke har haft før. Sørg for, at der er nogen, der søger ind.«

Ny præsteuddannelse?

Phd-stipendiat Ib Sørensen fra SALT er med om bordet, når den nye uddannelse planlægges. Er det en præsteuddannelse, der er på vej?

»Det er jo dem, der skal bruge præsterne, som afgør det. Der er ikke lagt op til, at det er en præsteuddannelse, men det er et rigtig godt udgangspunkt. Så kunne jeg godt forestille mig, at det var en opgave for SALT-2 at lave en overbygning, måske på et halvt år.«

Ib Sørensen vurderer, at rekrutteringsgrundlaget til den nye uddannelse vil være

større end til SALT, fordi de studerende kan søge SU. Så han håber på 10-20 med frikirkelig baggrund hvert år.

Der er søgt om i alt 50 studiepladser pr. år – 25 på hvert uddannelsessted.

Uddannelse til mission

Bent Hylleberg, som indtil sommerferien var studieleder på SALT, siger: »Indtil årtusindskiftet talte vi om at uddanne præster. De sidste ti år har vi villet uddanne ledere. Fremover handler det om missionærer. Missionærer har altid tænkt i kommunikation. Tidligere var det i en fremmed kultur langt hjemmefra. Udfordringen ligger nu i vores egen kultur, som mere og mere bliver ikke-kristen. Vi får altså brug for faglighed i både kristendom, kultur og kommunikation. Det skal denne uddannelse indføre os i.« ■

Fakta | Professionsbachelor i Kristendom, kultur og kommunikation

- 4-årig
- Uddannelsessteder: Diakonhøjskolen i Århus og Diakonissestiftelsen i København
- Vægt på teologi, kommunikation (bl.a. undervisning og formidling), ledelse (bl.a. ledelse af frivillige) samt kulturforståelse.
- Praktik i to omgange, i alt ni måneder.
- Akonfessionel – ingen krav om nogen form for kirkeligt tilhørsforhold.

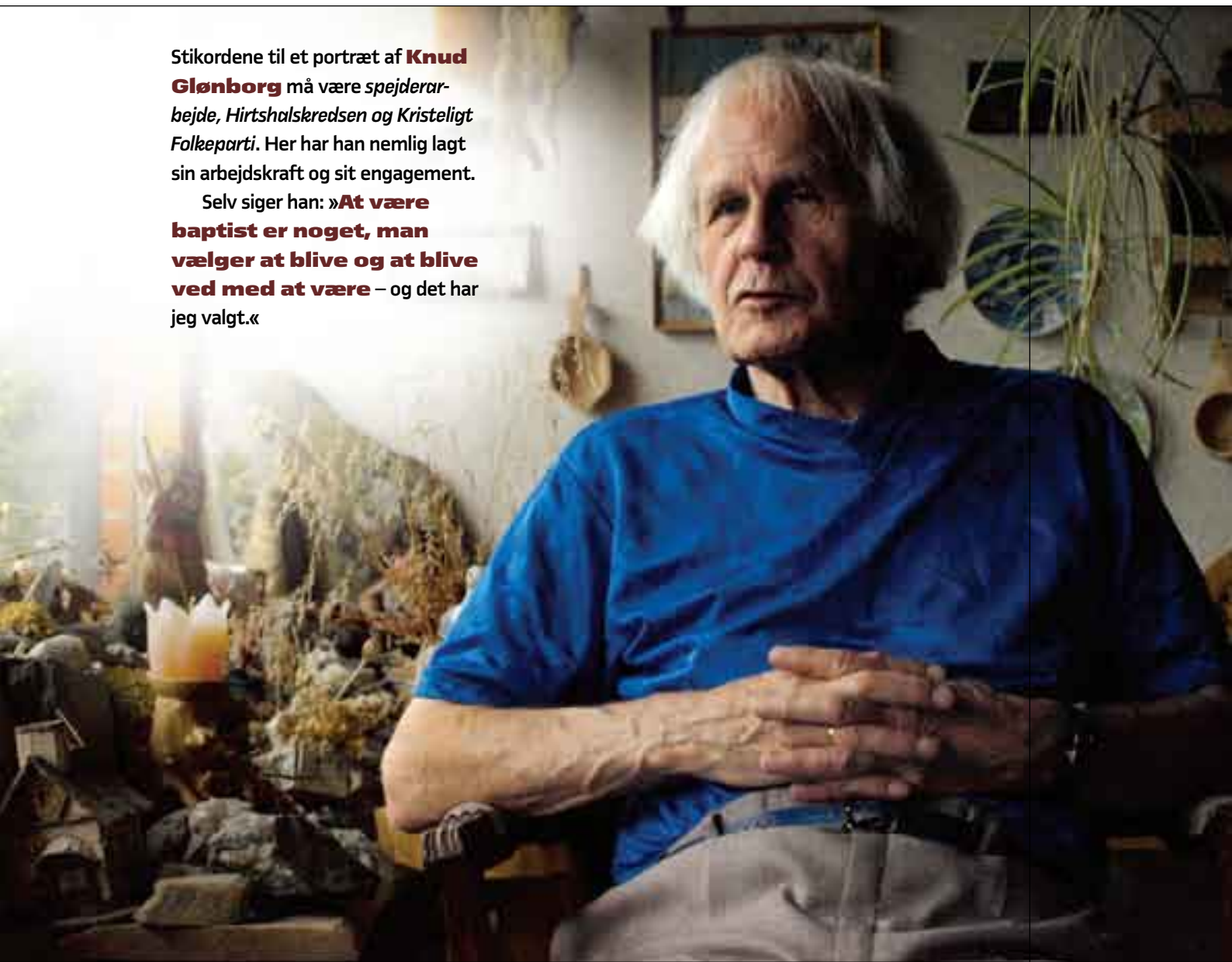

At gøre **ansvaret** gældende

[≡] Hanne Kiel [📷] Kristian Kiel

Stikordene til et portræt af **Knud Glønborg** må være *spejderarbejde, Hirtshalskredsen og Kristeligt Folkeparti*. Her har han nemlig lagt sin arbejdskraft og sit engagement.

Selv siger han: »**At være baptist er noget, man vælger at blive og at blive ved med at være** – og det har jeg valgt.«

» Vi står til ansvar, for hvad vi laver. Det er fællesskabets – samfundets ansvar, men det er kun den enkelte, der kan gøre ansvaret gældende. «

Knud Glønborg, Hirtshals

»Der er sammenhæng i spejderarbejde, menighed og politik. Alle mennesker er lige meget værd, og der skal være plads til alle. Vi har et ansvar, fordi vi tror, at vi er skabt i Guds billede. Vi står til ansvar for, hvad vi laver. Det er fællesskabets – samfundets ansvar, men det er kun den enkelte, der kan gøre ansvaret gældende.«

Ungdomsklub i 50'erne

Det personlige ansvar tog Knud Glønborg på sig – blandt andet i form af et aktivt spejderliv helt frem til 1971. I Vindblæs oprettede en flok seminariekammerater og han et spejderarbejde, men desværre døde det ud, da de blev færdiguddannede og flyttede.

Også Knud flyttede – til Hirtshals. Her blev han ansat ved byens skoler og tog del i Hirtshalskredsens arbejde, der stadig var nyt. Knud indrettede kælderens i familiens lille hus til klub- og spejderarbejde.

Da byen savnede en tryk aktivitet for de unge, oprettede menigheden midt i 50'erne Hirtshals Ungdomsklub – med helt andre aktiviteter end ungdomsforeningerne. Det førte til Knud Glønborgs engagement i kommunens ungdomspolitik, og betød senere, at han kom til at etablere den kommunale ungdomsskole.

Samtidig fortsatte engagementet i spejderkorpset. Knud var en af hovedaktø-

erne ved købet af Øksedal og etableringen af førertræningen: en lederuddannelse, som fik gennemgribende betydning for spejderne og for mange menigheder.

Spejder- og ungdomsarbejde har aldrig været et selvstændigt engagement for Knud Glønborg, men en vej til at udfolde menighedens ansvar og mission i Hjørring, Hirtshals og resten af Danmark. Han har sammenlagt siddet i menighedsrådet i 15 år og været forhandlingsleder i 12 år.

»I dag er menighedernes største udfordring konstant at holde sig a jour med aktuel mission samt at være en vågen og åben menighed. For os i Hjørring er den særlige udfordring at udvikle arbejdet i Hirtshals.«

Seksualiteten er Guds gode gave

Knud Glønborg betegner sig selv som en ven af fremskridt og udvikling kombineret med de gode, gamle dyder. Han opfatter seksualiteten som Guds gode gave til mand og kvinde i fællesskab. Den skal udleveres under ansvar, i livslangt ægteskab, så børnene kan vokse op i trygge familier.

I 60'erne kommer det synspunkt under pres: velfærd opfattes som identisk med større økonomiske muligheder, kvinderne kommer i arbejde uden for hjemmet, og børnene i børnehave. Samtidig løsnes synet på seksualiteten, abortlovgivningen vedtages og pornografien frigives.

Knud vælger at gøre sit ansvar som

kristen gældende og vil give de unge en ansvarlig seksualoplysning. Skolen afviser hans forslag, men i adskillige ungdomsforeninger holder han foredraget: »Mand, kvinde og Gud«, hvor han gør rede for kroppens seksuelle funktioner og sine synspunkter. Et helt usædvanligt initiativ i 60'erne.

Lovene giver vi for alle

Knud udvikler først en utryghed og siden en bevidst modstand mod den meget materialistiske grundholdning og den friere seksualetik. Igen gør han sit kristne ansvar gældende: fra stiftelsen af Kristeligt Folkeparti var Knud Glønborg engageret i arbejdet. I årene 1987 - 93 var han medlem af Folketinget. Han havde flere forskellige ordførerskaber indenfor områder, der på en eller anden måde vedrører familie- eller fredspolitik – kerneområderne for hans politiske engagement.

Hans hovedsynspunkt er, at »Lovene giver vi for alle – både de gode og de onde. Det hører med til et kristent menneskesyn, at mennesket ikke altid handler godt.«

Forsvar og fred

For en principiel pacifist som Knud er idealet, at mennesker lever i fred med hinanden. Heroverfor står den virkelighed, at nogle nationer er tillagt voldsom magt gennem bevæbning – og det må man forholde sig realistisk til.

To officerer, en hjemmeværnsmand, →

At gøre ansvaret gældende

Fakta | Knud Glønborg

Knud Glønborg blev født i 1930 i Nibe i en familie med baptist-rødder tilbage til 1848 – altså før det blev lovligt at være baptist.

1943 - 1949 deltog Knud i spejder- og ungdomslivet i Aalborgmenigheden, hvor han var stærkest engageret i Karmelkirken.

1949 - 1953 uddannede han sig som lærer på Ranum Seminarium. Knud tilhørte Løgstør Baptistmenighed.

I 1953 fik Knud stilling som lærer i Hirtshals. Det udviklede sig efterhånden til arbejde som skolekonsulent, skolevejleder, lærer, ungdomsvejleder og koordinator for den kommunale ungdomsvejledning.

I 1954 giftede Knud og Norma Glønborg sig og flyttede til Hirtshals for at tage del i Hjørring menigheds nystartede arbejde i byen. Her er døtrene Britta og Bodil født, og her bor Knud stadig i familiens hus, mens Norma Glønborg døde tidligere i år.

endnu en pacifist, et par andre og Knud udarbejdede Kristeligt Folkepartis forsvars- og fredsprogrammer. Officererne og hjemmeværnsmanden kom med en skitse til forsvarsprogrammet, hvorefter pacifisterne lugede hårdt i indholdet. Pacifisterne udarbejdede samtidig et forslag til fredspolitik, som militærfolkene havde til opgave at sanere.

Sammenkoblingen af forsvar og fred er udtryk for et ønske om at pege på, at konflikter bør løses uden magtanvendelse.

Til spørgsmålet, hvad er den største udfordring for Kristendemokraterne i dag, svarer Knud Glønborg: »Stadig at holde fast ved udgangspunktet i det kristne menneskesyn og finde de politiske konsekvenser«. ■

Knud sidder med en patruljedagbog fra Aalborg, som han har ført under besættelsen. Den er slået op på skildringen af et spejdermøde om aftenen den 4. maj 1945.

Citat fra bogen .....

»Straks farer han ned til de andre med den glædelige Nyhed. Det tyske Rædselsherredømme er endt. Gestapos Tortur af danske Statsborgere, Hipos Tyranni og ødelæggelse af danske Virksomheder, de tyske Soldaters overlegne Holdning, alt dette er forbi.«

Lokalt engagement hos ny BBU formand

– fra idé til virkelighed

Private [☰] Lola Skagen

Baptisternes børne- og ungdomsforbund (BBU) fik også ny formand ved sommerens landsmøde i Mariager, 21-årige **Andreas Højmark Andersen**. BBU ønsker at være med til at gøre en forskel for i det lokale børne- ungdomsarbejde og igennem lederudrustning at nå en ny generation.

Andreas Højmark Andersen har de sidste to år været næstformand i BBU, og i mange år været aktiv i det lokale foreningsarbejde. Han har været ungdomsmedarbejder i hhv. Hjørring og Vrå og nu i Bethelkirken i Aalborg. Ved siden af læser Andreas jura på Århus Universitet.

Når det kan hænge sammen tidsmæssigt, så skyldes det Andreas' brændende tro på, at BBU kan være med til at hjælpe det lokale børne-, ungdoms- og musikarbejde. »Jeg bliver begejstret, når jeg hører om de forskellige projekter, som mennesker sætter i gang, og ser at det lykkes. Det være sig opstart af en børnekirke, en teenagelejr, et gospelarrangement, en børnedag eller et bil-projekt. Samtidig gør det mig glad, når jeg hører om de brændende medarbejdere, der uge efter uge gør en forskel for Guds

rige. Jeg tror på, at vi kan nå en generation med evangeliet, hvis vi tør. De ideer, der vokser frem i lokalforeningerne og menighederne, skal vi turde satse på at se gennemført«, siger BBU formanden.

Mange har allerede brugt BBU til at sparre med ifht. videreudvikling af et projekt/ide, de har fået og til at stille såvel menneskelige som økonomiske ressourcer til rådighed. »Det er derfor, vi har en foreringskonsulent (Jesper Hansen) ansat«, fortæller Andreas. Han kan være med til at skabe det overblik, der skal til for at få projektet sat i søen.«

Tilskud til det lokale

BBU gør også en stor indsats for at udruste ungdomsledere til tjeneste. Det sker bl.a. gennem ledertræningsprojektet Jeremias og det nye Fokus-forløb, der skal styrke ledere og foreninger lokalt. Derudover har BBU afsat en pulje penge, som menigheder med en BBU-forening kan søge til aflønning af Tid til Gud medarbejdere. BBU giver et tilskud på 500 kr. pr. mdr., til gengæld

»Jeg tror på, at vi kan nå en generation med evangeliet, hvis vi tør«, siger Andreas Højmark Andersen.

for bl.a. at måtte udruste den ansatte med lederundervisning.

»Vi vil være en landsorganisation, der er med til at styrke det lokale børne- og ungdomsarbejde igennem de initiativer, der fødes lokalt. Vi har et stort medlemspotentiale, og vi skal blive bedre til at udnytte det. Det har stor betydning for, hvilke aktiviteter vi kan gennemføre«, slutter Andreas, der understreger, at man altid er velkommen til at kontakte BBU. ■

Tvivlen kommer lige før troen

– en tro fyldt med knuder

[☰] Michael Møller-Hansen [📄] Arkiv

»Hvad gør man, når man ikke er sikker?« Med disse ord indleder fader Brendan Flynn sin prædiken i filmen »Doubt«. Og spørgsmålet er lige så aktuelt i dag, som det var i 1964, hvor filmen finder sted. **Hvad gør man egentlig, når man kommer i tvivl?** Tit fortier vi vores tanker, holder dem for os selv og kan næsten blive kvalt i dem, men fader Flynns budskab er et andet: »Når du er fortabt og tvivler, vid da, at du ikke er alene.«

Selv moder Teresa tvivlede

Da jeg i august 2007 sad i Atlanta Airport med den nyeste udgave af Time Magazine, fik jeg en ordentlig klump i halsen. Med overskriften »Moder Teresas Troskrise« kunne man læse en artikel om en livslang brevveksling mellem moder Teresa og hendes fortrolige, fader Michael van der Peet, hvori hun udtrykte sin tvivl på følgende måde: »Jesus har en vældig særlig kærlighed til dig. Når det kommer til mig, er stilheden og tomheden så stor, at jeg kigger, men intet ser, lytter og intet hører.« Igennem hele hendes liv viser det sig, at hun kun med meget få mellemrum hører Gud svare hendes bønner.

Da jeg fik en klump i halsen, skyldtes

det, at de spørgsmål jeg tumlede med, var præcis de samme. Jeg oplevede ikke, at Gud svarede mine bønner, jeg kiggede, men så intet. Og her viser det sig, at et af mine største forbilleder igennem hele hendes liv var i samme situation? Jeg fik tårer i øjnene og oplevede en sten falde fra mit hjerte. Jeg er ikke alene.

Tro kontra tvivl

Tvivl og tro er begge sære størrelser og dybt afhængige af hinanden, de følges altid ad. Tro uden tvivl skyldes simpelthen, at man ikke har tænkt sig nok om. Hvis du har svært ved at se, hvad tvivl er, så se efter en gang til. Der foregår forfærdelige ting, og verden svømmer over af brudte skæbner, der, hvis vi bare kaster et enkelt blik på dem, kan bringe os i tvivl. Hvordan passer en kærlig Gud ind i dette? Hvordan kan jeg fortælle den HIV-smittede, forældreløse, afrikanske dreng, at han hviler trygt i Guds hænder? Det er vel det vi tror på? Eller ... nu kommer jeg igen i tvivl.

Tro eksisterer kun i kraft af tvivlen, ligesom lys kun eksisterer i kraft af mørket. Tvivl uden tro skyldes simpelthen, at man ikke føler godt nok efter. Vi kan hærde vores hjerter, vi kan tage bind for øjnene og vi kan holde os for ørene. Men livets, skabelsens og kærlighedens mirakel er ikke til at tage fejl af. Det er der, når vi ser et nyt

liv komme til verden, når vi ligger i græsset og hører vindens susen i træerne, og når vi mærker et kys eller et kram fra en, vi holder af. Guds kærlighed er ligeså håndgribelig som tvivlens tomhed. De to følges ad.

Troen er tvivlens kamp værd

Som kirken, Jesu legeme, skal vi dele vores tvivl, vores kampe og vores skuffelser. Vi skal lade hinanden vide, at uanset hvad du kæmper med, uanset hvad du har af tvivl, så er du ikke alene om kampen. Kaj Munk besvarede engang et spørgsmål om, hvordan han af alle mennesker med al hans tvivl, kunne være præst således: »Det er også svært. Det er en kamp med tvivlen. Så meget er troen værd. Den er kampen værd.« Men for at vi kan bryde med vores tvivl, er vi først nødt til at være helt ærlige overfor os selv, overfor hinanden (som kristne såvel som ikke-kristne) og overfor Gud. Hvis vi i vores bønner ikke nævner vores tvivl, så lægger vi bånd på os selv, og disse bånd bliver kun strammere med tiden. Det er essentielt, at vi i en kærlig samtale med en ven kan snakke om tvivlen. Og Forløsningen er uendelig. Mission har tidligere været en forpligtigelse til at »sælge« en tro uden knuder. Tro er fyldt med knuder! De bliver kun løsnet op gennem bøn, meditation, studie og samtale. Det at tro er et valg, en daglig omvendelse til den

Artiklen i Times styrkede Moder Teresa som en af verdens stærkeste rollemodeller.

Artiklen om Moder Teresas tvivl kan findes på følgende link:

<http://www.time.com/time/world/article/0,8599,1655415,00.html>

»Doubt« (2008) er allerede udkommet på DVD og handler om en katolsk kirke og skole i Boston anno 1964. Her mistænkes fader Flynn (Philip Seymour Hoffman) af forstanderen på skolen, søster Beauvier (Meryl Streep), for pædofili, og hun har ikke tænkt sig at tabe denne kamp.

frihed Jesus tilbyder os. En frihed til at tro i en ellers tvivlende verden.

Åbenhed om tvivlen såvel som håbet

Fader Flynn i »Doubt« fortæller denne historie om vores liv som skibbrudne sømænd: »Et fragtskib sank en aften. Det brød i brand og gik til bunds. Kun én sømand overlevede. Han fandt en redningsbåd, satte sejl og tydede stjernerne for at finde hjem. Udmatet faldt han i søvn, skyerne rullede ind over himlen, og de næste 20 nætter kunne han ikke tyde stjernerne. Han troede, at han havde sat den rigtige kurs, men han kunne ikke være sikker. Dagene gik, og sømanden begyndte langsomt at forfalde. Han begyndte at tvivle. Havde han sat kursen rigtigt? Var han stadig på vej hjem? Eller var han håbløst fortabt, dømt til en forfærdelig død. Der er dem blandt jer i kirken i dag, der kender den troskrise, jeg her beskriver. Og ét vil jeg sige til jer: tvivl kan være et ligeså kraftfuldt og udholdende bånd som vished. Når du er fortabt og tvivler – vid da, at du ikke er alene.«

Tvivl og tro vil altid trække i hver sin retning. Når du kigger mod stjernerne vil du indimellem opleve, at du har en sikker kurs, men skyerne vil igen sløre konstellationerne, og du vil komme i tvivl. Del jeres tvivl og jeres håb med hinanden, og i vil opleve, at kampen er lettere at udkæmpe i fællesskab. ■

JEG ER BEDST TIL DET VERTIKALE

[≡] Rie Andersen
[📷] Per Bækgaard

Ved Amager Strandpark sidder jeg helt ude på kanten mellem sand og vand. Jeg kigger mod **horisonten** og støder på Øresundsbroen undervejs. Jeg spørger mig selv, om jeg mest er til det horisontale eller det vertikale.

Midt i højsommeren skulle man tro, jeg er til det horisontale, hvor man kan ligge i dvale og spise hummerhale som andre normale. Tre ugers sammenhængende ferie i slow-mo. Jeg stirrer ned på mine fødder, der vipper i sandet. Kigger op og ud mod horisonten. Jeg duer ikke til for meget af det. Det horisontale. Al denne himmelblå

fred og mage på langs giver mig kløe som hybenfrø ned ad ryggen.

Ho-ri-son-tal. Jeg udtaler den sidste vokal med bred mund og vrænger lidt, mens jeg løfter hagen og kigger op.

Vertikal – det er dét, jeg er. Ligesom lynlåse og elevatorer. Noget i mig vil op på øverste etage, selvom jeg burde give slip og slappe af nede langs vandkanten i sommerbrisen. Det kan jeg bare ikke. For seks somre siden forsvandt dét, jeg kendte som »min horisont«. Jeg har egentlig ikke set den siden. Måske en stippet linje i ny og næ. Når mit udsyn bliver sløret, og selv det velkendte ingenmandsland synes mælkehvidt, hvor skal mit blik da søge hen?

Mit tredje øje skyder brystet frem. Retter min ryg og trækker i en usynlig tråd over mit hoved. Jeg vender mig indad og må opad. Ud over mig selv og plukke stjerner fra nord. ■

*Jeg længes efter Herren
Han er min hjælp og mit skjold
Ham glæder mit hjerte sig over
Jeg stoler på hans hellige navn
Lad din godhed komme over mig,
Herre, for jeg venter på dig.*

– Salme 33, vers 20-22

DANMARK
PP

UDGIVERADRESSERET
MASKINEL MAGASINPOST

ID-Nr.: 46476

Afsender:
**Baptistkirken
i Danmark**

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635